

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 4.4.2007
KOM(2007) 158 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Fra Monterrey til den europæiske konsensus om udvikling: opfyldelse af vore
forpligtelser**

{KOM(2007) 163 endelig}
{KOM(2007) 164 endelig}

INDHOLDSFORTEGNELSE

Indledning.....	3
1. Den europæiske union har opfyldt sine samlede forpligtelser med hensyn til at forøge bistanden i 2006, men overholdelsen af de fremtidige frister kræver en yderligere velkoordineret indsats	3
2. Handelsbistanden bør øges for at gøre det muligt for udviklingslandene at nyde godt af liberaliseringen af handelen - det bliver nødvendigt med en iværksættelsesplan....	5
3. Kvaliteten og effektiviteten af EU's bistand bør forbedres – Kommissionen har foreslået en adfærdskodeks for arbejdsdelingen	6
4. Konklusion	7

INDLEDNING

Ved i december 2005 at vedtage den europæiske konsensus om udvikling gjorde Den Europæiske Union (EU) udvikling til et centralt punkt i sin indsats udadtil og gav dette område en politisk dimension uden sidestykke. For første gang udgør en fælles vision med opbakning fra Rådet, Parlamentet og Kommissionen og hver af de 27 medlemsstater det udgangspunkt, som er nødvendigt, for at Unionen effektivt kan bekæmpe fattigdom og tiltagende ulighed i verden og imødegå udfordringerne med hensyn til klimaændringer, energi, migration, sikkerhed og den sociale dimension af globaliseringen på en mere kohærent måde. Der er tale om en vigtig dimension af strategien for bæredygtig udvikling, som fremover er en del af EU's generelle målsætning.

EU anerkender omfanget og forskelligheden af redskaberne til fremme af udviklingen, men har besluttet at gennemføre en betydelig forøgelse af sin bistand, som anses for at være vigtigere end nogensinde for at fremme virkeliggørelsen af millennium-udviklingsmålene.

Siden Monterrey-konferencen om finansiering af udviklingsindsatsen i 2002 har EU forpligtet sig til at øge sin udviklingsbistand. Det har bl.a. forpligtet sig til samlet at afsætte 0,39 % af sin bruttonationalindkomst til udvikling i 2006 og 0,56 % i 2010 for at nå op på 0,7 % i 2015. Gennem sit aktive bidrag til vedtagelsen af Paris-erklæringen om forbedring af bistandens effektivitet har den også forpligtet sig til at gennemføre en gennemgribende ændring af sin bistandspolitik.

EU erkender, at det i første række er partnerlandene, der har ansvaret for deres udvikling, men forpligter sig til at yde en bistand, som står i forhold til deres specifikke behov. Med sine investeringer i de sociale sektorer, infrastruktur, institutionelle reformer og sin opbakning af god regeringsførelse har EU også gjort sit.

Der er fastlagt politiske rammer uden sidestykke mellem udviklingslandene og EU for både bistandsydelse og politisk dialog. Den Europæiske Union skal kunne gøre en forskel. Dens indflydelse bør være på højde med de afsatte ressourcer.

Rådet har givet Kommissionen mandat til at sikre, at de indgåede forpligtelser opfyldes. De seneste analyser gør det muligt for Kommissionen i dag at fremlægge tre forslag, der skal sikre, at de indgåede forpligtelser opfyldes fuldt ud.

1. DEN EUROPÆISKE UNION HAR OPFYLDT SINE SAMLEDE FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL AT FORØGE BISTANDEN I 2006, MEN OVERHOLDELSEN AF DE FREMTIDIGE FRISTER KRÆVER EN YDERLIGERE VELKOORDINERET INDSATS

I 2002 afgav EU tilsagn om samlet at afsætte 0,39 % af sin bruttonationalindkomst til udviklingsbistand i 2006. EU har ikke blot opfyldt dette mål men også overskredet det. EU afsatte samlet i 2006 0,42 % af sin bruttonationalindkomst (BNI) til udviklingsbistand.

Denne indsats bør sammenholdes med følgende oplysninger:

- EU's udviklingsbistand udgjorde i 2006 48 mia. EUR, hvilket er en betydelig stigning i forhold til 2004 og 2005, hvor bistanden var på henholdsvis 35 og 45 mia. EUR
- Bistanden fra en af medlemsstaterne oversteg 1 % af BNI
- De ti medlemsstater, som tiltrådte EU i 2004, og som kun stillede beskedne bistandsbeløb til rådighed, har siden da fordoblet deres indsats mængdemæssigt og dermed bevist deres engagement i EU-retten og deres vilje til at opfylde deres individuelle målsætninger
- Denne indsats svarer til et bidrag på ca. 100 EUR pr. EU-borger pr. år og 40 EUR pr. person, der har mindre end 1 USD at leve for pr. dag i udviklingslandene.

Til sammenligning udgør USA's bistand 0,17 % af BNI, svarende til 53 EUR for hver amerikansk borger. For Japan er de tilsvarende tal henholdsvis 0,25 % og 69 EUR.

EU's samlede indsats dækker over store forskelle medlemsstaterne imellem. Visse lande bidrager med mere end 0,80 % af deres BNI til udviklingsindsatsen og overgår dermed i vidt omfang de mest ambitiøse mål, mens andre derimod ligger langt under gennemsnittet eller deres egne mål eller konstaterer en faldende tendens i bistanden i 2006 i forhold til 2005. Det er også klart, at en stor del af den ekstra bistand tager form af gældslempelse. I de kommende år vil udfordringen fortsat være at øge udviklingsbistanden som helhed og samtidig mindske den del, som vedrører gældslempelse.

EU's bistand er i særlig grad rettet mod Afrika, som modtager godt og vel halvdelen af EU-bistanden, og fra 2010 skal der efter planen ydes en bistand på yderligere 10 mia. EUR pr. år til dette kontinent.

Overordnet set er EU således på rette vej med hensyn til at opfylde sine forpligtelser frem mod 2010, men om disse tendenser og resultater kan holde i de kommende år afhænger af evnen til mobilisering af politikere og borgere. Når visse medlemsstater har øget deres bistand, skyldes det dels annullering af gæld eller andre engangsforanstaltninger, navnlig på det humanitære område. En fortsat forøgelse af bistanden kræver, at der fremover tilvejebringes ny programmerbar bistand.

Disse positive - men varierende - resultater og behovet for en nøje opfølgning af udviklingen inden for EU's bistandsbudget foranlediger Kommissionen til at henstille til medlemsstaterne, at de inden udgangen af 2007 fastlægger en køreplan, der sikrer en gradvis forhøjelse af den offentlige bistand fra nu og frem til 2010 og 2015, således at de løfter, der er givet både kollektivt og individuelt, kan indfris.

2. HANDELSBISTANDEN BØR ØGES FOR AT GØRE DET MULIGT FOR UDVIKLINGSLANDENE AT NYDE GODT AF LIBERALISERINGEN AF HANDELEN - DET BLIVER NØDVENDIGT MED EN IVÆRKSÆTTELSESPLAN

De fattigste landes andel af den internationale handel er fortsat marginal på trods af de toldpræferencer, som de nyder godt af, navnlig på EU-markedet. Ud over den tekniske bistand til gennemførelse af handelspolitikker (f.eks. toldpolitikkerne) er der i løbet af de senere år opnået enighed om behovet for at gå endnu længere og i samarbejdsstrategierne integrere støtte til forøgelse af produktionskapacitet og etablering af handelsinfrastrukturer og til afsætningsfremmende foranstaltninger på andre områder.

EU forpligtede sig i december 2005 til kollektivt at øge sin årlige handelsbistand til 2 mia. EUR pr. år fra 2010 for samtlige udviklingslande, dvs. 1 mia. EUR i EU-bistand, hvortil kommer 1 mia. EUR i bilateral støtte fra medlemsstaterne.

Rådet opfordrede i oktober 2006 Kommissionen og medlemsstaterne til at nå til enighed om en fælles strategi for handelsbistand. Denne strategi bør efter Kommissionens opfattelse omfatte følgende vigtige elementer:

- Den bebudede vækst i EU's handelsbistand, som herved når op på 2 mia. EUR pr. år fra 2010. Kommissionen er godt på vej til at indfri sit eget tilsagn. Medlemsstaterne burde nå op på 600 mio. EUR i 2008 for at opfylde deres forpligtelser. Hvis det ikke sker, bør der iværksættes specifikke foranstaltninger med henblik på at nå de opstillede mål
- tildeling af en betydelig del af disse ressourcer til AVS-landene inden for rammerne af de økonomiske partnerskabsaftaler. Strategien bør præcisere det beløb, AVS-landene er tiltænkt
- en proces til identificering af partnerlandenes behov med udgangspunkt i deres egne evalueringer og eksisterende internationale mekanismer. Det er af afgørende betydning, at aktører fra civilsamfundet og den private sektor deltager i denne proces, og deres deltagelse bør fremmes. Bæredygtigheden af de foranstaltninger og reformer, der støttes af EU, bør sikres
- mere effektiv bistand gennem iværksættelse af de bebudede reformer, navnlig fremskridt hen imod fælles programmering, arbejdsdeling, samordning og mere effektive bistandsformer som f. eks. budgetstøtte og medfinansiering
- oprettelse i AVS-regionerne af regionale fonde, der gør det muligt at dække de behov, der identificeres indenfor rammerne af de økonomiske partnerskabsaftaler, og til støtte for den regionale integration gennem en kohærent anvendelse af EU-bistanden. Infrastrukturpartnerskabet for Afrika, der blev oprettet i 2006, er det første initiativ af denne art. Flere medlemsstater bidrager allerede hertil, og de øvrige opfordres til at deltage i denne fælles indsats.

3. **KVALITETEN OG EFFEKTIVITETEN AF EU'S BISTAND BØR FORBEDRES – KOMMISSIONEN HAR FORESLÅET EN ADFÆRDSKODEKS FOR ARBEJDSDELINGEN¹**

Udvidelsen og forøgelsen af aktiviteterne indenfor udviklingssamarbejdet i løbet af de seneste år har gjort det svært og dyrt at forvalte dem for partnerlandene.

Den harmoniseringsindsats, som Kommissionen aktivt fremmer, indtager en central plads i Paris-erklæringen om forbedring af bistandens effektivitet, som EU støtter fuldt ud.

Der er tre områder, som har afgørende betydning i denne sammenhæng:

- Arbejdsdelingen. Kommissionen har foreslået en frivillig og fleksibel adfærdskodeks for EU, der skal fremme komplementaritet mellem donorerne for at opnå større effektivitet
- Ejerskab til samarbejdsprogrammerne og disses tilpasning til partnerlandenes strategier og procedurer. Disse principper er fastlagt i Paris-erklæringen og den europæiske konsensus om udvikling. Virkeligheden ser imidlertid stadig meget anderledes ud. Dels respekteres landenes budgetcyklus ikke, dels er det meget store antal betingelser til skade for bistandens kontinuitet og forudsigelighed. Kommissionen mener, at tiden er inde til at indføre "kontrakter" vedrørende mærkbare resultater i forbindelse med virkeliggørelsen af millennium-udviklingsmålene i stedet for den årlige kontrol med opfyldelsen af de traditionelle betingelser for hver donor
- bistandsformer. Programbistand og budgetbistand bør hurtigt blive de prioriterede former for bistand, uden at man dog udelukker andre former for bistand, hvis de viser sig at være mere velegnede. Opsplitningen af bistanden og eksistensen af mange små projekter som f. eks. i Tanzania, hvor der samtidigt gennemføres 600 projekter med en beløbsramme på under 1 mio. EUR i sundhedssektoren, medfører naturligvis meromkostninger og forringet effektivitet.

Disse reformer skal indgå i en proces, hvor der gøres mere afgørende fremskridt hen imod en fælles programmering af den bilaterale bistand og af EU-bistanden.

---

¹ KOM(2007) 72.

4. KONKLUSION

EU har på allerhøjeste politiske niveau givet ambitiøse tilsagn på udviklingsområdet ved at beslutte at gennemføre en gradvis forhøjelse af sin bistand, således at den når op på 0,7 % af BNP i 2015 - svarende til 164 EUR pr. EU-borger pr. år – og ved at træffe de nødvendige foranstaltninger til at øge effektiviteten generelt for al EU-støtte.

Ordene bør omsættes til handling. Det kræver, at indgåede forpligtelser holdes, og at der er politisk vilje til stede. Der er på ingen måde tale om at ændre den institutionelle balance i EU eller at udvide Kommissionens beføjelser på udviklingsområdet. Det drejer sig derimod om at gøre Den Europæiske Union stærkere, mere effektiv og herved give de mest udsatte og de svageste på vores planet bedre fremtidsudsigter. Og det kan kun ske gennem en kollektiv indsats.